

cuvântu să te plângi ast-felū : quâte-va miserabile de vase nu merită atâta înstristare. Mai bine să mulțumimū lui Dumneđeū quō nici-unulū din noi nu a sufferit o asemenea nenorocire. Que voiesci, scumpa mea Margarito ? vom face cum vom puté. »

Țicēnd aqweste cuvinte, piosulū Riemann, quare erà deprinsū cu tôte restriștile , se reînturnă la lucrulū seū. Aquestū întelleptū bătrânū găsià quō è de prisosū , și ênsuși culpabilū, de a-și prelungi quine-va întristarea pentru relle que nu se potū înlătura. Ellū aveà mare dreptate, quēcī aquéstă liniște suffletéscă , și aquéstă pațiență nestrămutată, formédă adevērata filosofă.

Cu tôte consolațiunile tatălui seū , Margaritei totū îi păreà reū de vase, și căutà să vadă daqua printre cioburī mai remăsese vre-unulū cu quare să se pótă servi. Wilhelm erà pré mîhnitū de a-questă întēmplare , allū quăriī autorū erà ênsuși ellū. « Liniștesce-te, scumpa mea Margarito, îi Țiceà ellū : a să cautū pînō voiū descoperi vre-unū stratū de pămēntū humosū ; și fiind-quō eū, precum sciī, am lucratū în mai multe rēndurī la olarulū din communa nōstră, și prin urmare cunnoscă puçinū aquéstă messeriă , îți voiū face orī-quâte vase veī voi. »

Wilhelm își ținū cuvēntulū ; quēcī, dupō quâte-